

VOIESCU și VEI PUTÈ

	Cap.	Dist.
Pe anŭ	128	152.
Pe șese lunĭ	64	76.
Pe trei lunĭ	32	38.
Pe uă lună	11	—

Unŭ esemplarŭ 24 par.

Pentru Parisŭ pe trimestru fr. 20 —
Pentru Austria „ „ fior. 10-v.a.

ROMANULU

LUMINEZĂ-TE și VEI FI

Abonamentul în București, Pasagiulu Românŭ No. 1. — În districte la corespondința diariulu și prin postă. La Paris la D. Darras-Hallegrain, rue de l'ancienne Comedie, Nr. 5. Administratoarele diariulu D. Gr. P. Serrurie.

ANUNCIURILE

linia de 30 litere — 1 — lei.
Inserțiunĭ și reclame, lin. 5 — „

Redacțiunea, Strada Academiei No. 20. — Articolele trimise și nepublicate se vorŭ arde. — Redactorŭ răspundetoriŭ EUGENIU CARADA.

SERVICIU TELEGRAFICU ALU ROMANULUI.

Wiena, 21 Sept. Cavalerulŭ Haymerle a plecatŭ erĭ sĕră la Berlin spre a funcționa ca în-ambasadorelui.

Florenza, 17 Sept. Diariuluŭ oficial de cunoscutŭ că, în urma retragerii ostirilor regalĭ din Sicilia, nesece făcĭtori de rele susținuți de 2,000 de desertori, au petrunŭ în Palermo și au avutŭ uă întâlnire cu armata. Alte bande se organizează. Monastirea Monreale reclamă a se mănĭnă ordinea monacale. Garda națională se silence a restabili linisce. S'a trimisŭ oștiri în Sicilia.

Florenza, 20 Sept. Luptele între ostiri și insurgenții din Palermo au duratŭ și la 16 Septem. Generariuluŭ Cadorna, numitŭ comandant alŭ puterilor din Sicilia și comisariuluŭ extraordinariŭ, va pleca îndată la Palermo cu diviziunile Angioletti și Longoni. Eri 1,500 de omeni au sositŭ la Palermo, alții au sositŭ astă-dimineață.

Paris, 20 Sept. La Franco indică basile înviorii Prusso-Saxone; abdicarea Regeluĭ figură între dĕnsele.

București 9 Răpeune

Reproducemŭ puținŭ mai la vale renumitulŭ articlu alŭ diariuluĭ franceze la Patrie, ce ni s'a fostŭ anunțiatŭ prin corespondința telegrafică. Ar fi trebuitŭ pōte se publicămŭ acelu articlu în capulu foiei, ca unŭ comunicatŭ oficial de lŭ dă Franca Romăniei. Ne tememŭ însă se nu ne dĭcă d-nii Costa-Foru și Boiărescu că nu suntemŭ omeni politici, și nici celŭ puținŭ nu urmămŭ politica ce ne sfătuescŭ d-lorŭ; d'acea-a de și, cu tōte sfaturile părintesci și frășesci ce ne dau dumnilorŭ, vomŭ urma în viitorŭ ca și n'trecutŭ acea-ași politică, totușŭ însă sfaturile ș'admonestările dumnilorŭ avurŭ asupră-ne înviurirea d'a ne face se reproducemŭ articluĭ, celŭ într'adeverŭ românescŭ și politicŭ alŭ diariuluĭ la Patrie, după revista politică erŭ nu în capulu foiei.

Credemŭ că Romăni vorŭ citi cu luare aminte acestŭ comunicatŭ și-lŭ vorŭ înțelege în sfirșitŭ. Doue învețăminte mai cu sĕmă coprinde elŭ pentru noi: Antĕiu ne spune, constată uădată mai multŭ că guvernulŭ rusescŭ ne-a combătutŭ pe mōrte și că, învinsŭ aici, a întinsŭ lucrările sĕle în altă parte a Oriinteluĭ ca astŭ-felŭ se pōtă, în resturnarea cea mare, de vomŭ fi nepregătiti și ne vomŭ lăsa se ne adormă Sirenele, se ne cōtropescă din nou și d'astă dată pentru totŭ deuna pōte. Alŭ douile, că Pōrta trebuie se recunoscă îndată pe Principele Carolŭ,

FOITIA ROMANULUI

D-na de Sarens. 1)

(Urmare).

D. de Sarens fericitŭ d'a vedĕ pe Paul într'uă frunziune atătŭ de avantajōsă, voi se serbese prin unŭ ospetŭ acestŭ mare evenimentŭ. Paul fu naturalmente eroulŭ astui ospetŭ, D-na de Marsannes era și ea. D-na de Sarens însemnă că Estella nu mai era nici activă nici veselă.

Etă-vĕ cu totolŭ la modă, și dĭso Sabina: uă rochiă lungă și pucină melancoliă pe faciă.

Estella roși. Spre miezulu-noptii, rămase pucină invitați. D. de Sombreuse se scusă cu veselie d'a fi unŭ omŭ ocupatŭ. Elŭ nu se mai recunosea pe dĭnsulŭ însuși. Cândŭ gândescŭ că voiŭ avea condeie, oernelă și chărtiă care vorŭ servi în adeverŭ pentru ceva, mĕ minuneșŭ.

Și vĕ măhniti pōte? adăogi d-na de Sarens.

Nu tocmai, însă acĕsta mĕ sperie puținŭ. Ori ce schimbare la vârsta mea este unŭ lucru imprudent, și mĕ

(1) Veți No. din 8 Septembrie.

fără condițiuni, sĕu la din contra puterile Occidentali ilŭ vorŭ recunosea fără se mai acceptĕ târșia deceptare a guvernuluĭ Otomanŭ.

În cea după ermă conferință din luna lui Iuniu pe cândŭ Rusia Turcia și Austria dechiară ca ultimă că, dacă nu s'acordă imediată intervenire armată în Principate, ele se consideră libere și degagiate de ori ce legămĕntŭ, d. Drouyn de Lhuys, opri acea intervenire dechiară că Franca a plătitŭ destulŭ de scumpŭ dreptulŭ iei d'a lua parte la ori ce afacere în Oriinte, spre a nu lăsa acestŭ dreptŭ. Acumŭ La Patrie face în favōrea noastră acea-ași dechiarare, însă și mai lămuritŭ și cere, curatŭ și limpede recunoscerea Principeluĭ Carolŭ, în numele principiuluĭ ce a triumfatŭ cu atăta lealitate la București adică alŭ votuluĭ universale, a voinței naționale.

Se scie de toți, și s'a dĭșit adesea aci că guvernulŭ Domnuluĭ Romănilorŭ a refusatŭ categoricŭ condițiunile ce fusese Pōrta. Datunci veni revoluțiunea Candiei și în sfirșitŭ guvernulŭ francez se pronunță categoricŭ c'acele condițiuni nu se potŭ primi și susține recunoscerea fără alte condițiuni de cătŭ cele anume stipulate în tratate și'n Convențiune. Audimŭ însă pe unii la noi temĕndu-se, sĕu prefăcĕndu-se că s'ar teme, că guvernulŭ Domnitoruluĭ ar primi acumŭ unele din condițiunile jicnitōre dreptuluĭ nostru. Aceste presupuneri suntŭ, după noi, pe deplinŭ greșite; guvernulŭ nu va primi, acumŭ mai cu sĕmă nici uă condițiune; nu va primi căci anima și inteligența sea îi ordină a nu le primi; nu va primi căci națiunea nu le primesce și nu guvernulŭ actual, darŭ celŭ mai slabŭ nu merge nici uădată în contra națiunii. Însă și Independința Belgică (14 Sept.) dĭce că Franca și Prusia susținŭ recunoscerea fără condițiuni, și că intervenirea lorŭ va produce efectul la Constantinopole.

Diariuluŭ L'Avenir (15 Sept.) dĭce: uă mare crize europiane se pregătesc; ea pōte este mai aprōpe de cătŭ se crede ș'ar fi uă nenorocire d'ar isbuli la mărirea puterĭ care a apertatŭ mai multŭ asupra libertății Europei. Independința Belgică de la 15 dĭce:

temŭ ca amicilŭ mei vĕdĕndu-mĕ mai puținŭ, se nu se deprindă anu mĕ mai iubi.

Etă unŭ lucru de care n'ar trebui se vĕ temeți nici uădată, gândescŭ, strigă cu vioșie Estella.

D-na de Sarens surprinsă uă privire de înțelegere pe care Paul i-o aruncă. Ea cunoscĕa spresiuinea acestei priviri. Uă senzațiune de recolă trecu prin vinele iei. — Ce! de ja? își dĭse ea.

Uă interpretațiune esagerată, uă aparință înșelătōriă, puteau s'o rătăcescă. Dintr'uă privire nu trebuia trasă concluziune prĕ radicale. Unde ar fi lumea, dacă ș'ar funda cine-va convicțiunea pe uă căntătură de ochi sĕu unŭ surisŭ? Trebuia a observa lucrurile cu linisce și mai cu sĕmă a le cerceta fără prevențiune.

D-na de Marsannes și d. de Sombreuse remaseră cei mai din urmă. În momentuluŭ d'a se retrage după uă conversațiune fōrte aminată în care Sabina pusese multŭ din spirituluŭ sĕu, Paul oferĭ D-nei de Marsannes d'a o conduce la ea acasă. — Bucureșŭ, respunse ea fără mai multă ceremonie.

„Turcia este fōrte bolnavă și se pōte considera cestiunea Oriinteluĭ ca pe deplinŭ deschisă, cu o-sebire că d'astă dată imperiuluŭ otomanŭ s'ar supra suptŭ greutatea propriei sĕle neputințe, erŭ nu suptŭ lovirile unuĭ vecinŭ prĕ grăbitŭ d'alŭ sfirși spre a-și împărți a sea moștenire.

„Nu numai Creșțianĭ, cu tōte menagiările păzite în privința lorŭ de către autoritățile insulei și cele din Constantinopole, au proclamatŭ independința insulei lorŭ ș'ancsarea cu regatulŭ Greciei, darŭ ni se somnă încă resculări populare în Epirŭ și în Albania, de unde Turcia își iĕ cei mai bunĭ soldați ai sĕi. În Bosnia asemene suntŭ germenĭ de agitări cu altŭ mai primejdiōse pentru imperiŭ cu cătŭ ele nu se mai producŭ ca altă dată între musulmanĭ și creștinĭ, ei întrețerau de ori și ce religione cu proprietarii cei mari cari suntŭ în acela-ași timpŭ depozitari ai autorității și aginții ai guvernuluĭ.

Vesări de totŭ feluluĭ, lipsă de garanție contra abuzurilor, greutatea crescĕntă a impozitelorŭ și inegalitatea repartițiunii lorŭ, unite cu acțiunĭ venite din afară, suntŭ de ajunsŭ pentru a esplica evenimentele cari amenință d'a afunda tōtă Turcia din Europa într'unŭ adeveratŭ caosŭ. Pînă acuma diplomația marilor puteri la a căriŭ intervenire a făcutŭ neconținutŭ apelŭ Creșțianĭ, Samioțiĭ, E-piroțiĭ, Albanesiĭ, Serbiĭ, Romăniĭ, n'au găsitŭ nimicŭ mai bunŭ de făcutŭ, de cătŭ d'a consilia pe insurgenți se fĭă răbdători și supuși și pe Pōrta Otomană d'a fi moderată și prudentă.

Diariuluŭ La Patrie spune încă că Statutele-Unite au trimisŭ doue corăbie ferecate la Candia, suptŭ cuvĕnte că Candioții au supscrisŭ uă adresă către Președintele Johnson prin care lu-a rugatŭ a lua în mână-i protejĕrea insulei. De va fi așia, ș'aducŭ ore aminte cititorilŭ „Romănilorŭ“ c'amŭ fostŭ prevețutŭ acestŭ faptŭ cândŭ anunțiarămŭ aci banchetuluŭ datŭ de Imperatulŭ Rusielorŭ corabiărilor americani? Ori și cumŭ va fi, situațiunea devine din ce în ce mai seriōsă, foiele franceze bănulescŭ că Rusia dă focŭ minei, și chiarŭ de n'ar fi așia este învederatŭ că noi trebuie, mai multŭ de cătŭ ori cândŭ, se ne grăbimŭ a deveni cea-a ce cere interesulŭ Occidenteluĭ se fimŭ: bulevarduluŭ sĕu.

Scirile ce ne comunică ađi corespondința noastră telegrafică au însemnatetea lorŭ. Pe d'ua parte vedurămŭ mai deună-đi că Papa, se pare că cugetă a se duce în Englitera, la Malta, cređĕndŭ că astŭ-felŭ vā lovi imperiuluŭ francez; pe d'alta vedemŭ ađi că reacțiunea a isbutitŭ a face uă rescolă în Sicilia, sperăndŭ că astŭ-felŭ va surpa regatulŭ Italiei neintăritŭ încă.

— Rusia își resbună astă-đi în Candia de

D-na de Sarens ar fi doritŭ multŭ d'a o insoci și ea; însă nu iesă cineva d'a casă după miezuluŭ — noptii pentru a merge se se preimble. Estella nu parea a fi nici turburată nici neliniscită. Cândŭ Sabina remase singură ea trecu prin spirituluŭ iei tōți incidinții acelei sere, si mai cu sĕmă acei pe cari nu'i oservase nimeni. Ea însemnase că amica iei stătuse mai neconținutŭ totŭ în acelu locŭ, mai fără se se misce. Ea nu se mestecase în conversațiune de cătŭ prin câte-va cuvinte. Pentru uă persōnă altă dată atătŭ de neastimperată, ș'acărōriŭ vorbe aminteŭ firipirea paserilorŭ, acĕstă schimbare nu era ore semnuluŭ unei revoluțiune recunoscută? D'ua dată Sabina rădică din umere. — Cătŭ suntŭ de prōstă? șopti ea. Consola nu e încă totŭ fără statueta?

— E întunericu aci, urmă ea.
— Eramŭ se mĕ retragŭ, respunse Paul cu uă voce mișcată. Însă ce nevoie este d'a vedĕ pentru a vorbi? Dacă n'așŭ fi pututŭ se vĕ vedĭ acumŭ așŭ fi venitŭ mai tîrșiu.

— Etă uă vorbă bună ce îndrĕptă pe cei ce ai spusŭ-o la începutŭ, și care era atătŭ de neplăcută. . . Amŭ muncitŭ spirituluŭ mĕu pentru ca se potŭ congedia cu politeță pe buna persōnă, care vine inadinsŭ de la Luxembourg pentru a mĕ vedĕ. . . Darŭ d-ta pentru ce vrei se te ducŭ așia de curăndŭ?

— Se nu se supere, dĭse elŭ pu-

Abdicarea regelui Saxoniei era prevețută deja. Acĕsta va da, negreșitŭ, uă putere mai mare Prusiei, darŭ s'ar putĕ s'aducă și ceva complicări noue.

Publicămŭ mai la vale uă protestare contra Primariuluĭ din Pitesci. Legea este învederatŭ călcată; darŭ ore pentru ce tacŭ membri comunii? pentru ce lăsa pe Primariu a lucra în contra legii?

Sfătuimŭ acumŭ pe cetățianĭ a preveni și pe Domnitorŭ despre aceste violări ale legii, căci este bine se le cunoscă, erŭ pe d'alta a reclama la Tribunalele contra lucrărilor Primariuluĭ, de suntŭ în adeverŭ ilegali, astŭ-felŭ precumŭ s'arată; și suntŭ negreșitŭ, căci cunoscemŭ onorabilitatea celorlōrŭ sub-scriși în depeșiă.

Unŭ cetățianŭ din București, d. Agamemnon Stoianovici ne trimite uă reclamare contra d-lui comisariŭ de Galbenŭ. Dumniluĭ dĭce că i s'a pōceluitŭ prăvălia, de și nu vindea la ora 10 și jum. ci regula socotelele casei. Apoi chiarŭ altŭ-felŭ fiindŭ credemŭ că nu esto bine a se fĭno prăvălia pōceluită mai multe dĭle, căci pagubele ce s'aducŭ cu acĕsta suntŭ mari. I s'a pōceluitŭ și pimnița. Cine va plăti de se vorŭ sparge bușile? I s'a pōceluitŭ dĭce și oăile? unde vorŭ șede a calfele? Pentru asemeni abateri ș'rafuluŭ ar fi pōte mai bunŭ de cătŭ pōceluirea prăvăliei care este uă mesură prĕ păgubitōrie. Supunemŭ atătŭ reclamarea cătŭ și opiniunea noastră sicuri că va cerceta însuși domnia-sea reclamarea onorabileluĭ comerciant, și că va face ca pedepsă, cândŭ va trebui pedepsă se nu devĭă uă ruină pentru unŭ comerciant.

Citimŭ în La Patrie, din 11 Sept. Ceea ce amŭ pređisŭ Turciei se întâmplă. Proiectuluŭ adversarilorŭ sĕi se realizează. Ceea ce nu s'a produsŭ în provințele sĕle europiane isbucnesce în posesiunile sĕle grecesci, și astŭ-felŭ pretutindine unde guvernulŭ otomanŭ nu va asculta consiliurile amicilorŭ sĕi, vorŭ triumfa intrigele adversarilorŭ sĕi.

Rusia își resbună astă-đi în Candia de cinŭ camŭ incurcatŭ, voiŭ accepta-o câte-va momente. La nevoie voiŭ veni mai tîrșiu.

Elŭ remase singurŭ. Obiectuluŭ care lŭ ținea în mână ilŭ supera multŭ. — Deŭ, cu atătŭ mai bine dacă nu e aci, dĭse elŭ.

Elŭ se îndreptă spre unŭ din corțurile salonuluĭ și începu se desfăcă pachetuluŭ. După câte-va minute uă ușiă se deschise, și Sabina intră. — Unde sunteți? dĭse ea, nevĕdĕndŭ în întunericu.

D. de Sombreuse merse cu grăbire dinaintea iei.

— E întunericu aci, urmă ea.

— Eramŭ se mĕ retragŭ, respunse Paul cu uă voce mișcată. Însă ce nevoie este d'a vedĕ pentru a vorbi? Dacă n'așŭ fi pututŭ se vĕ vedĭ acumŭ așŭ fi venitŭ mai tîrșiu.

— Etă uă vorbă bună ce îndrĕptă pe cei ce ai spusŭ-o la începutŭ, și care era atătŭ de neplăcută. . . Amŭ muncitŭ spirituluŭ mĕu pentru ca se potŭ congedia cu politeță pe buna persōnă, care vine inadinsŭ de la Luxembourg pentru a mĕ vedĕ. . . Darŭ d-ta pentru ce vrei se te ducŭ așia de curăndŭ?

partita ce a perditŭ în București. N'orŭ se înțelĕgă în fine, la Constantinopole, necesitatea d'a resolve repede cestiunile delicate și d'a nu lăsa nici uădată uă ușiă deschisă conflictelorŭ ce-l pre-gătescŭ neconținutŭ inemicii sĕi? În luptă cu partita greco-rusă, Pōrta n'a terminatŭ cu Principatele-romăne; astŭ-felŭ, mănĕ, pōte avĕ a lupta totŭ d'ua dată la Dunăre și în Mediteranea cu cele mai seriōse amevoințe.

De ce aste întârșiri? De ce astă apatiă? Europa se nelinisce. Doritōriă de repausŭ; ea acusă pe Turcia, care lasă nescoc cestiuni în așteptare ca nescoc spărture pe unde se pōtă intra inemiculuŭ. Fantasma cestiunii Oriinteluĭ se rădică neincetatŭ înaintea noastră, și imputămŭ cu amăriciune cabinetuluĭ din Constantinopole d'a fi instrumentuluŭ terorilorŭ noastre.

Este, în adeverŭ, a da unŭ prĕ frumosŭ jocŭ adversarilorŭ sĕi cândŭ lăsa în așteptare nescoc cestiuni a cărorŭ soluțiune este indicată. Impatiința coprinde spiritele, și cândŭ resoluțiunile se iĕu, a perditŭ cine-va totŭ beneficiuluŭ unei concesii ce n'o mai pōte refusa!

N'ar fi timpulŭ, de exemplu, ca Pōrta se recunoscă pe principele Carolŭ de Hohenzollern ca suveranŭ alesŭ alŭ Romăniei? Tōte puterile europiane amănă, prin deferință, acĕstă recunoscere. Ele așteptă ca guvernulŭ otomanŭ, ale căruĭ drepturi au fostŭ în unanimitate proclamate, se se pronunțe în favōrea unei stări de lucruri care are pentru dĭnsa adesiunea populară. Fĭă-care đi ce trece nu împucinează ore prețiuĭ ce ar avĕ în ochii Romănilorŭ uă repede decisiune a Sultanuluĭ?

Condițiunile puse de Pōrta la recunoscere suntŭ inacceptabili. Trebuie darŭ a ajunge la uă transacțiune. Astă transacțiune va fi dobîndită, darŭ ce valōre pōte avea atunci actuluĭ Porței? Se va privi ca uă slăbiciune ceea ce n'arŭ fi fostŭ de cătŭ uă generositate, și poporulŭ românŭ nu va avĕ nici uă recunoscință către suveranŭ pentru unŭ omăgiŭ tîrșiu adusŭ lealeluĭ sĕu devotamentŭ.

Înțelegemŭ cu atătŭ mai puținŭ se esiste la Constantinopole d'a resolve cestiunea romănă, căci acĕstă cestiune este, din tōte acele ce preocupă pe Pōrta, cea mai simplă și cea mai lesne

— Pentru că este probabile ca mănĕ sĕră se nu mai fiŭ în Paris.

— D-ta! strigă d-na de Sarens.

— Suntŭ amenințiatŭ d'a face uă lungă călătōriă. Mĕ trimitŭ în Italia, la Roma, la Neapole, nu mai scĭi unde!

— Cumŭ asta, așia d'ua dată! Nu vĕ sciamŭ atătŭ de curiosŭ d'a vedea sculpturi picturi și monumente, dĭse ea cu uă voce amōționată.

— He! Dōmnă, cândŭ n'ar fi vorba de cătŭ de mine, așŭ părăsi eu Parisuluŭ? Însă am uă mare măhnire.

— A! amiculuŭ mĕu, spune'mĕ ce ai! Uă măhnire, dĭci d-ta? Și nu'mĭ spuneai nimicŭ! Este vr'uă nenorocire care se se pōtă ușura? Esplicați-vĕ iute.

Ore întunericuĭ da curăgiŭ d-nei de Sarens, sĕu vrĕ una din acele emoțiunĭ pe cari femeiele le resimpțŭ d'ua dată, o coprinse? Ea nu mai era totŭ aceeași persōnă; ea luase mergăndŭ, braciuluŭ d-lui de Sombreuse, și lŭ atrase spre uă canapea unde se aședă lingă dĭnsulŭ. Elŭ simțĭa pe braciuluŭ lui bătaiele unei animi cōtremura. Elŭ luă mână Sabineĭ s'o duse spre buzele lui.

de terminat. Viitorul Principatelor-
Unite este intime legat, am spus-o
adese, de suzeranitatea Porțel. A res-
turna această suzeranitate, ar fi a sfâr-
șama gagiului celui mai prețios și ce pot
ave Români de independența lor în
fața Europei.

Despre Pôrtă, totu ce pôte contri-
bui la prosperitatea politică a Moldo-
României servese influința otomană.
Astă suzeranitate vasale este pentru
Constantinopol ună auxiliariu în Eu-
ropa. Progresele sêle, avuția sea, for-
țea sea, într'ună cuvânt, sunt soco-
tite Turciei. Decadența sea, din contra
ar fi condamnarea autorității sêle.

Trebuie deci ca ministrul Sultanului
se se grăbescă d'a sfârși c'ua anevo-
iță care, complicată deja de eveni-
mentele din Candia, se pôte încă com-
plica de agitațiile serbe și muntenegrine.
Europă are nevoie d'ua soluțiune, și
dacă astă soluțiune ar fi prè multu in-
târziată, nimic n'ar mai justifica esi-
tarea puterilor marî d'a trece peste
tota și d'a recunoșce pe principele
Carol I, în numele principiului care a
triumfat așia de loale la București și
care a rădicat, acestui june principe,
un tron în adevăr poporariu.

Ernest Dréolle.

DD. BRAILOIU G. COSTA-FORU

și
V. BOIĂRESCU.

Ce voiesc aceste onorabile persô-
ne cari împlu mai totu diariul *Ordî-
nea* cu articule, supt felurite titluri și
forme, contra *Românului*? Ce i-a fă-
cut se lase atatea cestiuni mai ce
sunt la ordinea zilei, atatea interese
generalî în suferință și se s'ocupe de
Românului și mai numai de *Românului*?

Am dat sêma în trecutele nu-
mere, despre cele ce au scris dumi-
nialor, urmăm mai la vale regulata
dare de sêmă, am răspuns și d'a-
dreptul la imputările ce ne-au adre-
sat, și cu tôte aceste nimic n'au
putut se-i împace. Judece acum pu-
blicul, înțelegă el de va putè ce
voiesc acesti onorați bărbați de Stat,
câci noi nu putem de cât se mâr-
turim că nu n'ulegem, și se mai
constatăm aci, pe cât este cu pu-
tință, că cërta ce ne fac este fără
nici ună temeiu.

D. Brăiloiu începe prin a spune c'a
descoperit acum c' *Românului*, anun-
fiând broșura ce se tipărește la Bu-
covina și dîcînd că „există chiar în
țeră diarie cari pledază cauza Rusiei”,
am voit a înțelege c'acele diarie ar
fi *Ordinea*.

Ne pare reu că d. Brăiloiu a pu-
tut face uă descoperire atât de gre-
șită, c'a putut „se se uite în tôte

părțile fără se-i fiă cu puțință a da
peste acele foie”, și c'a putut, din ce-
le ce dîserăm la 7 Sept., se înțelegă
că „denunțăm *Ordinea* ca diariu ru-
sesc și pe d. Brăiloiu ca conspira-
tore rusu.”

Plecând de la această inchipuită
descoperire, d. Brăiloiu se revoltă, se
mâniă, adună totu trecutulu, străin
și român, de la 91 și pîn'acum, de
la Comitatul Saluții publice din Fran-
cia, pînă negreșit la Comitatul diariului
Unirea din București, și făcînd din
tôte aceste uă piramidă *sublime*, pune
pe *Românului* în virful ei, ș'apoi în-
chide ochii și lovesce, lovesce, pînă,
credînd că n'a mai remas nimic
viu, aruncă pînă din mână lăsînd
apoi „pe *Românului* liberu a mai urma”
înainte, de va mai putè.

Răspunsul nostru va fi d'ua camu-
dată forte scurtă și pe deplin lă-
murit.

Declarăm mai înteu că nici uă
clipă măcar nu ne a trecut prin
minte s'aducem cea mai mică acu-
sare de felul acesta diariului *Ordinea*
în genere și d-lui Brăiloiu în parte.
Acastă declarație, ce ne o impune și
adevărul și onôrea, credem că va
da deplină satisfacere d-lui Brăiloiu și-i
va areta totu d'ua dată cât a fost de
greșit și n'privința domniei sêle
cînd a cădutu în cea bănuie și
cînd s'a lăsatu ca ea se-lu conducă
pe calea mâniei. Eca pentru pun-
tul de plecare.

Pentru tôte cele lalte acușări ce ne
face și loviri ce ne dă, ne mîrginim
în a constata faptul ș'a nu răspunde.
Credem c'asemeni desbateri n'ar a-
duce ași de cât un reu general.
Credem că este uă culpă mare a n-
cepe luptele, cel puțin pînă nu vom
așieđa pe basi large și solide *națio-
nalitatea* noastră. Dacă însă d. Brăiloiu
și diariul *Ordinea* credu într'altu-fel,
se fiă bine constatat că dumi-
nialor au voit așia și vom răspunde
indată la tôte acușările ce ne fac, vom
trata „și despre logica *Românului*” și
despre acea a *Unirii*, și despre „bonetu-
l friganu” și despre șicilul boiărescu,
și despre „liberté, egalité ou la mort”
și despre privilegiu, opresiune sêu bi-
ciul, și despre „Ursu și Pașiu” și
chiar și despre cele doué fapte *sub-
lime*, unul de la 24 Ianuaru 1859,
resultat alu Căimăcâmiei de trei, și
celu laltu de la 24 Ianuaru 1862, cu
revoluțiunea sătănilor, amîndoué fa-
cute fiindu d. Brăiloiu la putere. —
Încă uădată stăruim a crede c'asemeni
desbateri n'ar putè produce de cât
peire; încă uădată declarăm că nu
ne a trecut prin minte a face d-lui
Brăiloiu și *Ordin*u acușarea ce și-a
n-
chipuit și care este nedreptă. Dacă

este scutită de ori ce îngrijire, ea re-
simte mai multu urmările loviturii.
Sînătatea ei e forte sdruncinată. Me-
dicii au cătat multu timp unu reme-
diu bôlel sêle. Toți sunt pentru uă
schimbare de aer, uă climă mai caldă.
— S'o trimitu în Italia?
— Și fiindu că D. Dervieux e ocu-
patu de noué afaceri a căroru direp-
țiune ia încredințatu-o d. de Sarens,
eu trebuie se insociescu pe femeia lui.
Vedeți că lucrul nu mă vrea; mi se
găsește unu locu, mă otărescu se lu
indeplinescu bine, și cea întia grije
ce am este d'a cere unu congediu. Ce
este mai crudu, este că plecîndu din
Paris, lasu totu ce iubesc mai multu
în lume.

Sabina tresări. — Credeți că persô-
nele de cari vorbiți nu suferă atatu
cât și d-ta din astă plecare? dîse ea.
Însă Italia nu e prè departe; vi se va
da visită... Tôtă lumea n'a vedutu
Venezia sêu Florența.

— Vê mulțumesc, respunde, Paul;
venisem cu totul trist, și știți dacă
urescu tristeșă; étă-mè pe jumătate
mîngăiat. Știu bine că dacă veți voi,
veți face minuni.

insă *Ordinea* va voi negreșit se re-
fîm trecutulu, repețim, se se cons-
tate că ea o voiesce și suntem la
ordinile sêle.

Venim acum la dd. Costa-Foru
și Boiărescu și începem prin a-i ruga
se spuă limpede ce voru, asigurîndu-i
în publicu, că voința dumi-
nialor va fi pe deplin satisfăcută. Dum-
nialor trebuie se n'țelegă că nu este bine
nici pentru dumi-
nialor, nici pentru publicu,
a lovi făr'a spune lămurit pentru ce
lovescu, a căuta cërta cu lumina,
în locu d'a aprinde facla, sôrele elec-
tricu ca se vedă și publiculu ce ne
impută, cari ne sunt greșele, ce vo-
iescu în sfârșit, ce se putem și
noi se răspundem, și se ne luăm
apoi fiă-care respata ce ni se cuvine.

D. V. Boiărescu, cumu aretarăm
în No. trecut, nu scuturase încă după
straiele sêle prafulu voiajului, și se
n'truni cu d. Costa-Foru, spre a face
cunoscutu publiculu că *Românului*, „a-
duce confuziune în spirite și n'străin-
eză ânima Românilor de Fran-
cia și Imperatul ei.”

Admitem că faptul ce se impută
Românului merită ca d. V. Boiărescu
se nu pîrdă unu momentu, și cel
d'anteu cuvîntu ce adresă Românilor
după 11 Fevruariu, se fiă uă strigare
d'alarmă contra noastră. Pentru ce
însă nu-lu demonstră acelu faptu cu tôte
claritatea ce știu dumi-
nialor a pune
în afacerile despre cari tratăz? Pen-
tru ce de n'au fostu mulțamiți de es-
plicările ce le-am datu nu constată
nemulțămirea dumi-
nialor, și n'ar ită
temeiurile ce au? Dacă din contra s'au
mulțamit pentru ce n'o declară, ca
se rădice d'asupra-ne acușarea cea
gravă ce ne-au făcutu, și încă din
chiaru senin, cumu dîce *Românului*, c'
„aducem confuziune în spirite, în-
străinăm ânima Românilor de Fran-
cia și Imperatoarele ei?” Pentru ce
încă facu unu alu doule articlu de doué
colône, în care nu spunu nimic despre
causa principale ce i-a făcutu se iè
pînă în mână, ci tratăz neconținut
despre uă cestiune, ce enșii au numitu-o,
cea-a ce și era, uă simplă rectifică?
Și chiaru acea rectifică este cel pu-
ținu una în acestu alu doule articlu?
Noi susținem că nu.

Că amu dîsu noi? Că Imperati Fran-
cesilor, Austriei, Turciei, au priimit
în audiință pe trâmisiu guvernulu ro-
mân și numai Imperatul Russilor
nu i-a priimit.

Ce răspund dumi-
nialor? Că nu
suntem destul de esaci. De ce? Câci
Principele Gortschakoff i-a priimit cu
mare politeșă, etc. etc.

Dar cine a negat acea priimire
precum și crescerea cea bună, „cali-

țările de gentilom” și inteligența po-
litică a principelui Gortschakoff?

„Pentru momentu amu voit numai
se stabilim acestu faptu, de care diariul
Românului se va bucura ca ori ce Ro-
mân, că delegații români n'au fostu
respinși de nici uă putere garante,” etc.

Dar cine a dîsu c'au fostu respinși,
pentru ce se fiă siliți se ne dè scirea
plăcută că n'au fostu respinși? Nimine.

Cine nu scie încă că nu puteau fi
respinși, câci nu se trâmitu asemeni
misiuni mai nainte d'a se fi asicurat
că voru fi primite și bine priimite?

Cestiunea principale a fostu că *Ro-
mânului* ar fi atacat pe Napoleone III
și pe Franca dîcîndu că interesele
Franciei se n'trunesc cu interesele
Românilor. Întimpinăm acușarea și
nu numai că nu s'a ținut sêmă de
dînsa, nu numai că nici că se mai
pomenesc măcar d'acea acușare în alu
doule articlu, daru încă dd. Costa-
Foru și Boiărescu cadu enșii în acea-ași
greșelă în acestu alu doule articlu, pu-
blicat în *Ordinea* cu forma unui comu-
nicat oficial. Eca ce declară ei enșii.

„Dacă, din nenorocire, armonia n'a
putut esiste între tôte aceste puteri;
dacă *vederile lor* au putut fi diverse
ca și INTERESELE LORU, acestea jîn
de cause cari nu pot fi dezvoltate aci.”

Dacă daru dd. Costa-Foru și Boiă-
rescu recunosc, cîndu este vorba de
Imperatul Russilor, că *interesele sêle*
l'au opritu d'a face pentru noi cea-a
ce a făcutu cei lalti Imperați, și mai
cu sêmă alu Francesilor, pentru ce
s'au sburlit atatu de tare asupra-ne
cîndu amu fostu scrisu acea-ași ideă,
aceiași adevăr?

A doua cestiune a fostu că Impe-
ratul Russilor n'a priimit pe trâmisiu
oficial ai Domnulu Românilor
pe cîndu cei lalti Imperați i-a priimit.
Potu scrie nu doué ci noué col-
lône, onorații dd. Costa-Foru și Boiă-
rescu, și totu nu voru isbuti a face
se fiă cea-a ce n'a fostu. Imperatul
Russilor n'a priimit, ca alu France-
silor și ca alu Austriei, pe trâmisiu
oficial ai națiunilor române ș'ai Do-
mnulu iei; și nu i-a priimit, nu fiindu
că peste doué zile s'a dus la Moskwa,
ci fiindu că „vederile ca și interesele
sêle sunt diverse,” osebite d'ale ce-
loru lalti. Pentru ce daru atata sco-
mot, atata cërta ce se constata ne-
conținut și *ad litteram* cele dîse de noi?

În cestu din urm articlu, dd. Boiă-
rescu și Costa-Foru scotu la lumină
uă noă acușare. Eca-o.

„Dacă redactorele răspundatori alu
Românului s'ar fi adresat la d. C. A.
Rosetti, care pe timpul delegaților
era ministru, și care, precum amu
mai dîsu, a trebuit se citescă tôte
numeroșele raporturi ale delegaților,

negreșit că nu s'ar fi comisă acestă
confuziune. Apoi ni se pare că nu
este nici politicu, nici de interesulu
nostru, ca unu diariu care are în ca-
pul se și pe unu fostu Ministru ca
d. Rosetti, se susțină în publicu că
cutare sêu cutare imperu a *respinșu*
pe trâmisiu M. S. Carolu.”

Răspundem că n'a scrisu și nu
serie aceste-a redactorele, ci direpto-
rele *Românului*, adică enșu și d. C. A.
Rosetti. Vedeți, onorați domni, că nu
sunt omu politicu, nu știu a-mi *me-
nagia* revenirea la putere. Vedeți
că cu tôte că recunosc c'aveți
știința politică, nu sunt însă în
stare a priimi sfaturile frățesci și po-
litice ce-mi dați, nu sunt în stare a
înțelege politica cea bună ce mi o are-
tați și că prin urmare nu este speranță
că voi isbuti vr'ua dată se placu nici
unui diplomatu fiă câtu de gentle-
manu.

Răspundem că se înșelă dd. Costa-
Foru și Boiărescu cîndu dîcu c'amu
susținut în publicu că cutare putere
a *respinșu* pe trâmisiu lui Carolu I.
Amu dîsu, dîcem, și vomu dîce că
Majestatea Sea Imperatoarele Russilor
nu i-a priimit în audiință, cumu i-a
priimit Majestatele Loru Imperații Fran-
cesilor, Austriei și Turciei. Amu dîsu,
dîcem și vomu dîce că interesele și
vederile Imperatulu Russilor sunt
diverse d'ale celoru lalti imperați și
d'ale Românilor. Amu dîsu, dîcem
și vomu dîce că Rusia ne-a combătut
neconținut în tôte aspirările și
în tôte lucrările nostre de la 11 Fe-
vruariu și pîn'acum; și le amu dîsu
tôte aceste întemeiatu pe *fapte*, înte-
meiatu pe protocoalele conferințelor
din Paris, și chiaru pe raporturile
oficial ale delegaților, ale d-lor Costa-
Foru și Boiărescu, despre cari amu
putut ave cunoscință.

Dar, chiaru raporturile dumi-
nialor, în timpul cîndu erau în Paris, arit
învădatu că Rusia nu voiesce se sus-
țiuă nici unirea nici Principele străin
ci mai bine de câtu aceste unu cai-
macam, sêu la locu de tocmelă *in-
dependința* deplină ȘI REPUBLICA. —
Dumi-
nialor ne-au spusu acestă și dacă
ne silescu a vorbi, onôrea a d-lor este.

Amu dîsu apoi, dîcem și vomu dî-
ce, cu dumi-
nialor, că sperăm că Ru-
sia va reveni la simțiminte mai bune
pentru noi, că va sfârși prin a se uni
cu cele lalte puteri ș'a protege noul
statu român. Amu mersu încă mai
departe de câtu dumi-
nialor pe calea
înfrățirii, câci amu cerutu și cerem
de la Rusia, se ne redè ea, de bună
voia, Basarabia, ca unu semn de pro-
tecțiunea ei cea sinceră; ș'adăogăm
că sperăm că cabinetulu rusescu, at-
tatu de inteligente ș'afabile, va face

— Nu știți ce bine îmi faceți, dîse
Paul.

— Te îndouici de mine? dîse ea,
lasîndu pe Paul se i serute mîna. Mè
judecâi forte reu?... Ce am făcutu ôre
pentru a merita uă asemenea opiniune?
... Sunt comparat c'unu mîru verde,
știu; însă acesta este uă rațiune
pentru a mè crede incapabilu d'a re-
simpti vr'unu bunu simțimintu? Mi
ați face multu reu cîndu ați crede a-
cesta. Mîrul celu verde pôte semena
cu Castala. Luați cîja spinosă dupe
d'asupra, și fruhulu e bun și pôte că
face ostentela se fiă căutat. Dacă a-
veți vr'ua mahnire voi se am și eu
parte din ea. Veți vedea că potu se
fiu uă amică sincera și devotată. Vor-
besce, spunem totu, și nimeni nu vè
va asculta c'ua ânima mai dispuse a
vè plînge ș'a va mîngăie.

D. de Sombreuse strînsu cu iubire
mîna Sabine.

— Știți că am uă soră, dîse el;
D-na Dervieux a putut se suferi lo-
viturile cari au dărămatu edificulu ave-
rile sêle fără se slăbescă. Însă acum,
cîndu cu ajutorulu d-lui de Sarens, ea

este scutită de ori ce îngrijire, ea re-
simte mai multu urmările loviturii.
Sînătatea ei e forte sdruncinată. Me-
dicii au cătat multu timp unu reme-
diu bôlel sêle. Toți sunt pentru uă
schimbare de aer, uă climă mai caldă.

— S'o trimitu în Italia?
— Și fiindu că D. Dervieux e ocu-
patu de noué afaceri a căroru direp-
țiune ia încredințatu-o d. de Sarens,
eu trebuie se insociescu pe femeia lui.
Vedeți că lucrul nu mă vrea; mi se
găsește unu locu, mă otărescu se lu
indeplinescu bine, și cea întia grije
ce am este d'a cere unu congediu. Ce
este mai crudu, este că plecîndu din
Paris, lasu totu ce iubesc mai multu
în lume.

Sabina tresări. — Credeți că persô-
nele de cari vorbiți nu suferă atatu
cât și d-ta din astă plecare? dîse ea.
Însă Italia nu e prè departe; vi se va
da visită... Tôtă lumea n'a vedutu
Venezia sêu Florența.

— Vê mulțumesc, respunde, Paul;
venisem cu totul trist, și știți dacă
urescu tristeșă; étă-mè pe jumătate
mîngăiat. Știu bine că dacă veți voi,
veți face minuni.

— Și o veți insoci-o în Bourbonescu?
— De sicuru; ea nu e în stare se
călătorească singur.

D-na de Sarens, care se aședase
la capetulu canapelei din partea șe-
minelei, luă jucîndu-se unu ecranu
(bucată de chartă încadrată care se
pune naintea fației pantru a o aperi
de căldura feului) și lu puse între
lumina lampe micșorată și fația ei.

— Ore ora de adio a sunat și nu
veți mai reveni, dîse ea?
— O! speru că voi reveni... Ce
dracu! nu se duce cine-va din Paris
ca uă rîndnică ce nu lasă pe nimeni.
— O! rîndnele lasă unu cuib!
Siopti Sabina cu uă voce care trecu
ca uă suflare.

D'ua dată și plecîndu-și capulu ca
cumu ar fi voit se esamineze cu cu-
riositate figurile fantastice desemnate
pe ecranu; — A fostu! dîse Sabi-
na, am a vè mulțumi... Statueta e
forte frumuseșă;... e unu biju!

— Ce statueta?
— Acea pastorésă de colo care tîr-
ce, pe consola remase atatu timp vè-
duve.

— Și o veți insoci-o în Bourbonescu?
— De sicuru; ea nu e în stare se
călătorească singur.

D-na de Sarens, care se aședase
la capetulu canapelei din partea șe-
minelei, luă jucîndu-se unu ecranu
(bucată de chartă încadrată care se
pune naintea fației pantru a o aperi
de căldura feului) și lu puse între
lumina lampe micșorată și fația ei.

— Ore ora de adio a sunat și nu
veți mai reveni, dîse ea?
— O! speru că voi reveni... Ce
dracu! nu se duce cine-va din Paris
ca uă rîndnică ce nu lasă pe nimeni.
— O! rîndnele lasă unu cuib!
Siopti Sabina cu uă voce care trecu
ca uă suflare.

D'ua dată și plecîndu-și capulu ca
cumu ar fi voit se esamineze cu cu-
riositate figurile fantastice desemnate
pe ecranu; — A fostu! dîse Sabi-
na, am a vè mulțumi... Statueta e
forte frumuseșă;... e unu biju!

— Ce statueta?
— Acea pastorésă de colo care tîr-
ce, pe consola remase atatu timp vè-
duve.

— A!... ați vedutu-o?
— Întrîndu adinuri în salonu, ea
este celu înteu obiectu pe care l'am
vedutu. Mulțamit lui Dumneșu, n'ai
pusu multu timp pentru a o gâsi.

D. de Sombreuse suspină. — N'a-
tîrna de câtu de dumia ca se n'o
găsescu nici uădată! dîse el.

— Și pentru ce? Mărturisiti că ați
fi forte soperat acumu se nu vedeți
acolo pe acea frumuseșă pastorésă care
suride, câci, dacă v'am înțelesu bine,
sunteți din acei ce strigă lesne: Regi-
na a murit; se trăiască regina!

— Dumneșu meu! dîse Paul, su-
rișîndu cu amărăciune.

Ecranulu se opri unu momentu pe
fația d-nei de Sarens.

— Dumneșu se vè păsescă și se
vè dè zile fericeite! dîse ea, lasîndu se
cađă ecranulu care o ajutase așu as-
cunde turburarea.

— Sunteți cea mai bună dintre fe-
mei! strigă Paul.

Cîndu ușa se închise în urma d-lui de
Sombreuse, d-na de Sarens își aduse
d'ua dată amîndoué mînele pe fația și
începu a plînge. — *Nada! Nada!* repe-
ția ea cu desperare și plîngîndu.
(Va urma).

acestă actă dreptă și va rădica astu-felul temerea ce au Români de Rusia. Pîn'atunci însă, considerându că Rusia ține uă parte din România, considerându că a combătut neconținut și unirea și principele străin, considerându că ne-a sfătuit se cerem independința și Republica, într'unu momentu cîndu acesta ar fi fost uă peire, considerându că chiaru în cea după urmă conferință a susținut ce lă-riă invasiunea în principale, și resturarea prin arme a unirii ș'a actului de la 20 Aprilie și 1 Mai; considerându că Imperatul Rusilor n'a priimitu în audință pe trâmiișii oficiali ai principelui Carolu, pe cîndu cei lalți i-a priimitu, considerându că diariulu oficiosu *La Patrie* spune că „Rusia „și resbună ađi în Candia de PARTITA CE A PERDUTU LA BUCUREȘCI,“ Stăm în rezervă și dîcemu, la vorbele cele dulci din partea Rusiei ce pare c'arū voi se ni le transmite ađi dd. Costa-Foru și Boiărescu:

„Timeo Danaos et dona ferentes.“
C. A. ROSETTI.

Pitești, 20 Septembrie 1866.

Redacțiunei Romănuțului.

Violare de constituție! Legea electorală dîce: consiliile comunale drosdă listele: Art. 51 legea comunale dîce: Consiliulu nu va putea delibera de cătu în majoritate absolută. Primarul d'acîci fără a se conforma art. susu citatū, luerăză cu minoritate membrii, a drosatū listele, contestăză de la sine și judecă în minoritate, protestămū. Ceremū respectarea legel.

Dimancea Buzocanu, M. Marculescu, Te Ponescu, M. Negulescu, N. Gherman, Budistenu, Odisel Ionu.

DIARIELE DIN BUCUREȘCI.

Diariulu *Ordinea*, publică unū nouu articlu' alu d-lorū Costa-Foru și Boiărescu, menitū a rectifica ore-cari erori ce d-lorū spunū cā s'arū fi străcuratū în Romănuțu de la 7 Septembrie. Rădicarāmū în Revista politică această cestiune, prin urmare nu vomū reveni asupra iei aici.

Unū altū articlu, ce publică diariulu *Ordinea*, suptū-scrisū de d. Aristide Pascalu, tînde a demonstra érăși uă erore ce s'ar fi făcutū în *Romănuțu*, cu ocaziunea dării de sémă a ședinței de Duminea trecută a comitetulu Ordinii. D. A. Pascalu ne spune că discuziunea n'a fostū rădicată de cestiunea profesioni de credință ei de aceea a unei programe în care se detaliēză principiile ce au a susținē membrii comitetulu.

Mărturimū cā nu înțelegemū ce diferințe este într cele dîse de noi și cele ce spune *Ordinea*. Ce este în adeverū uă profesiune de credință de nu uă programă în care se detaliēză toate principiile ce are a susținē cine-va. — Astu-feliu fiindū unde este erorea în cele ce amū dîsu noi?

Lăsămū altorū-a mai perspicaci a o gâsi și urmāmū darea nōstră de sémă. D. A. Pascalu ne spune că, după cumū s'a esplicatū în ședința de Duminea, devisa comitatulu este „negarea partitelorū“, și că dacā nu s'a făcutū uă programă detaliată este spre a nu genalitudinea ce trebuie lăsatā fiā-cărui omū în apreiarea mediiloru celorū mai nemerite spre a ajunge la uă justā, exactā și fidele aplicațiune a principiilor admise de Națiune, în Constituțiunea sea. — Domnia sea adauge cā în țera nōstrā nu mai potū fi partile căci nu au sensū d'a fi. La noi n'avemū cā 'n Englitera uă aristocrația privelegiatā care se lupte contra poporulu, n'avemū cā 'n Francia partite a diferitelorū dinastie ce compețescū tronulu, căci la noi nu este de cătu uă dinastiā stabilitā de eri, prin urmare existința partitelorū n'ar fi logicā la noi. Apoi simpatiele și antipatiile personali trebuie iescū înlaturate în cestiunile de interesū nationale.

Ne place a vedē aceste declarațiuni în diariulu *Ordinea*. A constata ca uă

condițiune aventagiōsă pentru Romānia lipsa de privilegie și d'aristocrația contra cărora poporulu n'are a lupta, este a condanna pe aceia ce arū aspira la înființarea acestorū elemente de luptā, de desbinare în națiune. Este a infera dinainte p'acei ce arū voi a pune antagonismulu între fi egali ai acele-ași țere creāndu drepturi mai mari, privilegie, titluri pentru unii, sēu din unele drepturi constituționale ale tutolorū făcāndu în faptā apanagiulu unorū-a nu mai. Suntemū darū sicuri cā *Ordinea* va condanna cu noi pe acei cari arū lucra spre a da, nu dîcemū unei partite, darū unei condițiuni sociale numai totū, pe cāndu cel-l-alti Romāni cari, dîce d. Pascalu, nu mai au nimicū de doritū căci li s'a datū totū prin Constituțiune, arū fi gonitū de pretutindine, fiā din causā de antipatie sēu simpatie personală, fiā din ori ce altā causā, și arū remānē posesori platonici ai acelu totū ce puteā dori și care li s'a datū.

Constituțiunea nōstrā este egalitariā, dîce *Ordinea*; sperāmū cā ea va lupta cā s'o facā astu-felū și în practică și cā nu va suferi nici uă cercare care ar tînde a desmînți, ceea ce națiunea în unanimitate a proclamatū ca dreptū alū iei. Ocaziunea, pentru această, nu va lipsi *Ordinū*. Ea se presintēzā în datā mare și frumoșā, cu alegerile viitōrei Adunāri. Este unū faptū constatatū cā administrațiunea politicā, și comunale a țerei este, prin uă împlinire fericitā negreșitū, mai tōtā în mână unorū omeni ce aparținū mai alesū acelei condițiuni sociale, acelei ideie în numele căriia *Ordinea* propagā unirea tutolorū Romānilorū, negațiunea partitelorū. Alegerile vorū areta modulū cum înțelegū domnia-lorū ca națiunea se-și exprime în deplinā libertatea voință. Atitudinea domnia-lorū va spune cumū vorū a aplica Constituțiunea nōstrā egalitariā. Și avēmū speranța cā, alături cu *Ordinea*, vomū aplaudē respectulu pentru Constituțiune, pentru legalitate și dreptate, sēu vomū combate, fără se ne orbimū de spiritulu de partitā, de antipatie și simpatie personală, p'acei ce s'arū sili a ucide libertatea, a falsifica voința publicā în folosulū cutării sēu cutării opinii.

Suptū titlu de *Memoriulu Municipaliții Iașilorū*, d. C. Brăiloiu ne dā érăși în *Ordinea*, unū studiu asupra acelu memoriu. D-sea reclamā de la suptū-scriitorii memoriulu a priimi oservāriile sēle fără pasiune și cu tōtā seriozitatea ce meritā subiectulu. D. Brăiloiu nu înțelege cererea ca Domnitoriulu se ședā gese lune pe anū în Iași, nici aceea pentru transferirea curții de Casațiune la Iași. Stabilitatea reședinței guvernulu, fipsarea Capitalei este ceva absolutū pentru stabilitatea puterii publice. Fără această unū guvernū ar fi precariū, ar fi fără viitorū. De asemenea pentru curtea de Casațiune. Ea represintā unitatea puterii judecătorești, precumū Domnitoriulu represintā unitatea politicā. Ea darū nu potē reședē de cătu în Capitale, în centrulu țerei. D. Brăiloiu ar înțelege ca Iasiianū se cerā strāmūtarea definitivā a Capitalei și a tutolorū corpuriloru mari ale Statulu în Iași. Ar fi uă cerere care ar avē unū înțelesū. — Inșā uă capitale nu se potē fipsa după buna voință; ea se creēzā, se impune prin ore-cari condițiuni neaperrate cutării sēu cutării situațiunii politice, conforme aspirațiuniloru națiunii. Imperiulu romanū avea de capitale Roma; cu introducerea creștinismulu, capitalea se mutā la Constantinopol, a cărei pozițiune era uă trāsūrā de unire între Oriente și Ocidente. Moscwa era capitalea vechiei Rusiei; cu reformele introduse de Petru celū-Mare, trebui se se creēze uă nouā capitale care se fiā în condițiunile necesare spre a face din puterea rusescā asiaticā uă putere europeanā. Petersburgulu se rădicā și deveni acea capitale. Autoriulu se întrēbā darū dacā Iași intrunescū condițiunile de vitalitate, de tării, de inițiativā și

de influința ce trebuie se exercite uă adevăratā capitale; și nu găsescū nici una. Vodā Cuza, dîce autorulu, a datū în această privință dovadă d'unū mare simptū politicū; îndatā ce unirea s'a făcutū elū a venitū și a stabilitū reședința guvernulu și tōte corpurile cele mari în Bucuresci, care este în centrul țerei, de unde nu s'a mai miscatū. — A cere ca mai tōtā țera se mērgā de la uă margine la alta spre a căuta pe Domnitoriū și Curtea de Casațiune, este neraționale. D. Brăiloiu darū se declarā netedū contra acestei cereri și terminā promițindū cā într'unū articlu viitorū va discuta și cele-l-alte puncturi din memoriu.

Independința Romānă, de Mercuri 7 Septembrie, publicā unū articlu asupra administrațiunii comunale și a împrumutulu de 2,500,000 de lei proiectatū de Comuna Bucuresci. Diariulu romanū germanū incepe prin a recunōsce onerabilitatea, buna-voință și înțelegerea misiunii lorū în bārbații ce compunū consiliulu comunale de astū-đi; se întrēbā inșā dacā ei au datū dovadă și de sperință și de ore-care înțelegere administrativā și responsulū pare a fi ore-cumū negativū. A spune adevērulū tutolorū și intru tōte trebuie se fiā devisa unū organū de publicitate; inșā trebuie a basa totū de uă aserțiunile sele pe fapte și a nu arunca nici uă datā acuzāri nedefinite, contra cărōrū ori ce obiecțiune este imposibile. Suptū acestū punctū de vedere *Independința Romānă* ni se pare cā peccătuesce. Ea vorbește de erori mari comise în execuțiunea misiunii membriloru municipali. Cāndu inșā vine la enumerare, cea d'antelū constatare ce face este cā Municipalitatea actuală nu potē fi responsabile de prōsta administrare a antecediinței sēle, cā a primitū casa golā și uă datoriā de 7 milioane. Darū, dîce diariulu romanū-germanū, Municipalitatea trebuia se spue publiculu pozițiunea cea tristā a casei și a căuta miđlocē spre a înlaturā crisea această. Pe cātu ne-aducemū aminte, s'a făcutū, și dacā honorile municipali nu s'au plătitū la timpū, dacā la schimbū ele suferi scāderi mari, cumū ce dreptū constata *Independința*, nu înțelegemū cumū se potē face din această uă culpā unorū membri municipali cari au gāsītū casa golā și 7 milioane datoriā, fără a avē nici unū miđlocū d'a înlaturā îndatā și ce prin farmecū, crisea. A regula bugetalū este negreșitū unū miđlocū: darū pentru această trebuie ore-cari elemente, fără de cari regularea este cu neputință. Avutu-a Municipalitatea acele elemente și n'a usatū de ele? Etā ce ar fi trebuit se ne spuā *Independința*, ea ar fi trebuit încă se-și aducā aminte cā chiarū bugetulū făcutū în aceste condițiuni grele, în luptā cu lipsa de elemente trebuințose, a remasū nesancționatū, și tocmai această nu ne spune. Totū astu-felū de vagā este și în ce privește neregularitatea și incurcătura comptabilității. Sperāmū cā într'unū articlu viitorū, va fi mai clarā în aceste privințe, precumū este în privința împrumutulu de 2,500,000.

Independința nu împartāsesce ideia consiliulu comunale asupra modulū împrumutulu proiectatū, și propune în locu-l următōria ideā:

„Municipalitatea se facā unū împrumutū de 10 la sutā cu emisiune de 95 și care se se încheie la 1 Octombere, la acestū împrumutū se se priimēscā tōte obligațiunile curgătōre, înainte de 15 Octombere ale Municipalității. În locū de a face unū împrumutū de 2,500,000, se-lū facā de 3 și jumetate milioane, adică: camū cu atātū mai multū câte obligațiuni vorū adjuge la scadința în lunea Septembrie și Octombere. — Inaperea haniloru se va efectua în termenū de 5 ani prin tragerea la lotū a mici cāstiguri. Spre a efectua plata regulatū, se va prevedea în bugetulū

anualū, spre acoperirea acestei sume, unū fondū specialū. —

„Deca Municipalitatea va voi 'i voiū prelucra planulū acesta în detalū.

„Noi credemū cā cu acestū modū Municipalitatea va putea ajunge în unū modū mai expeditivū la ținta propusā.

„Se lāsāmū, cā prin această operațiune se restabilescē creditulū comunel, apoi produce efecte folositōre comerțulu. Cele 6 milioane dn obligații ce ajungū la scadința în diferitele timpintervale după 1 Noembrie cari acumū suntū în publicū fără a putē se fiā pusū în circulațiune ca chārtie prețioșe, vorū umbra fără greutate din mână n mână, și s'ar înlesni escomptarea lorū. Credemū cā Municipalitatea aprobāndū propunerea nōstrā, și va atrage mulțumiriile antreprenorilorū, comercianțilorū și a publiculu celū mare.“

Domnule Directore.

În stimabilulū d-v. diar de la 5—6 curentū, am vedutū cu durere la rubrica „*Deux reclame*“, nise acuzatiuni ce mi se aducū mie, ca funcționarū în exercițiulu funcțiunei mele.

Am ținutū și voiū ține totū-d'auna la Tribunalulū înaltū alū opiniei publice, și de aceea iau condeiulū ca se scriu aceste puține rānduri, pe care ve rogū se bine-voitū a le insera în colōnele stimabilulu d-v. diariū.

Dupe cumū se vede în cele relatate contra mea, cei ce reclamū s'au adresatū legilorū; și cāndu înainte de a adesta pronunțarea lorū, se adresū și prin diarie, nu dovedescū ore print'ă această slăbiciunea în care se aflū, și pucina încredere ce au în dreptulū lorū?

Cātu despre mine, aseptū plinū de încredere și cu fruntea seninā, ca omeni cărora li s'a confiatū esecutarea și aplicarea legilorū se se pronunțe, căci opiniunea publicā e ultima instanță care judecā ferā apelū. Voiū merge dar la timpū se mē judecū și la acestū tribunalū unde calomnia se înfēredā.

Cātu despre frumoșā idee ce aveți de poliția actualā în generalū și de mine în parte, sperū d-le Directore, cā o veți pastra pānā în cele din urmă, și singurū ca cetățēni dreptū și leali, veți recunōsce în curāndū dreptatea mea spulserāndū cu agera d-v. pānā ori ce nuorū de calomnie; căci dreptatea, libertatea și respectulū legilorū e devisa poliții actualē și prin urmare și a mea.

Priimiți ve rogū, d-le directore încredințarea stimei și respectulu ce ve portū.

N. T. Orășanu.

Monitoriulu din 8 Septembrie publicā unū referatū alū d-lui ministru alū agriculturēi comerțulu și lucrārilor publice, prin care considerā cā școlā de agriculturā de la Panteleimonū, în urma reformelor ce i s'au făcutū de la înființarea iei și pînā acumū, nu mai are nici unū scopū și nu numai cā nu aduce folosū ba încă chiar pagubā, propune consiliulu de ministri adoptarea unei noue organizațiune, a numitei școlē, care tînde a face din ea uă școlā primāriā de agriculturā trebuindū se produce agricultorū practicū și prin cultura pāmētulu se arēto plugarilorū noștri cā știința agricolā se potē aplica astu-felū încātū se ne sporēcā producțiunea și veniturile.

Acestū referatū e aprobatū de consiliulu ministrilorū a căru diariū închișiatū în astā privință este aprobatū de M. S. Domnitoriulu.

OFRANDE.

D. Grafū C. Rosseti a oferitū museulu nationalū uă bogatā colecțiune de anticități și curiozități. D. Ministru Cultorū îi sprima cele mai căldurōse și sincere mulțumiri publice pentru astā frumoșā și patriocā ofrandā.

D. farmacistū din Romanū, Josef Danf, a oferitū în ajutoriulu bolnavilorū sermanū de cholerā medicamente gratisū pentru suma de lei 4169, parale 5 și pentru care a și liberatū medicamente.

Diracțiunea serviciulu sanitarū publicā această umanā și nobilā faptā a d-lui farmacistū Danf, și totū de uadatā esprimā mulțumiriile sēle d-lui farmacistū, care meritā tōtā lauda și recunoscința

PARTEA COMUNALE.

PRIMARULU COMUNEI BUCUREȘCI.

La 26 din curenta lunā Septembriū fiindū a se face licitațiune pentru închirierea unei poverne și pivniță proprietate a bisericei Bārbațescu Nuou, pe terminū de trei sau cinci ani, cu începerē de la Sf. Dimitrie viitorū, dupe condițiunile date de d. curatorū alū acei biserici, se publicā această spre șciința tutolorū, cā doritorii ce vorū voi a închiria această povornā se se presinte la Primāriā în aretata đi, la 12 ore spre concurență.

Condițiunile se potū vedea în cancelaria Primāriei, Partea Administrativā în ori-ce đi și orā de lucrare.

P. Primar. S. Mihălescu.

Pentru închirierea unei prāvālii din strada Șerban-Vodā, proprietate a bisericei Slobođia, hotārāndu-se a se face licitațiune la 27 din curenta lunā Septembriū, se publicā această spre șciința tutolorū, cā doritorii se bine-voiescā a veni la Primāriā în aretata đi la 12 ore spre concurență.

P. Primarū S. Mihălescu.

Declarațiuni de căsătorii făcute înaintea Oficiulu Stării Civile din Circoscripția I. în cursul Septemānē de la 24 pānā la 31 Augustū expiratū.

1. D. Constantinū Caragheorghe, cismarū din Sub. Șerban-Vodā, Strada Bel-vedere No. 17 cu d-ra Tina Georgēscā, din sub. Cișmeua, strada Sevastopo No. 14.

2. D. Ion Dianu, din sub. St. Spiridon Vechiū, Strada Măgurenu No. 5 cu d-ei Paraschiva Nicolae Zamphir din aceiași suburbie.

Idem, din Circoscripția IV. Col. Verde de la 8 ale lunii Aug. și pānā la 1. Septembrie.

D. Stan Marin ort. lăutarū din sub. Biserica Albā cu d-ra Elena fiica d-lui Cristea totū din acea suburbie.

D. Theodor Rădulescu tapițerū din sub. Popa Tatu cu d-ra Zamfirā Rădulescu din sub. idem.

Mihalache Dan, zugrav sub. Popa Tatu cu d-ra Marița fiica d-lui Ștefan Voicu sub. idem.

D. Dumitru Marin precupețū din sub. Spirea cu d-ra Iona fiica d-lui Ion Stan sub. idem.

D. Ion Popescu precupețū văduvū sub. Spirea cu d-ra Maria fiica d-lui Tudor sub. idem.

D. Dumitru Dumitrescu hăcanū sub. Sf. Ștefan cu d-ra Zmāranda fiica pretulu George sub. Șerban Vodā.

D. Mincu Călin cojocarū din sub. Bis. Albā cu d-ra Maria fiica d-lui Ion Dumitru sub. Flămānda.

D. George Costea zidarū sub. Sf. Voevođi cu d-ra Theodora fiica Theodora Barđon sub. Sf. Visarion.

D. Mihalache Fira precupețū sub. Isvorulu cu d-ra Paraschiva fiica d-lui Nicolae sub. Broșteni.

D. Simeon Ion sacagiū văduvū sub. Popa Tatu cu d-na Neocșea fiica Diaconulu Radu, văduvā, sub. Dōmnā-Bălășea.

D. Ion Baldeu, bucătarū sub. Arhimandritū cu d-na Elisaveta fiica d-lui Stan din sub. Broșteni.

D. George Ionescu bārbiar, sub. Sf. Voevođi cu d-na Elena fiica d-lui Dimimitrescu sub. idem.

D. George Horga florarū sub. Gorganū cu d-na Dumitra Preda, văduvā, sub. Zlătari.

D. Ștefan T. Bolintinenu sub. Gorganū cu d-ra Maria fiica d-lui Dumitrescu din comuna Domnesci.

D. Teodor Fontăneanu muncitorū și văduvū sub. Sf. Elefteriū cu d-na Pena fiica d-lui Apostolū văduvā, sub. idem.

D. Ion Teodor cismar sub. Manea Brutaru cu d-ra Polixeni fiica d-lui Cațonū sub. sf. Voevođi.

D. Ilie Ion duigher sub. Popa Tatu, cu d-ra Bălășea fiica d-lui Simeon, sub. idem.

D. Ion Cristea cismar, sub. St. Vinerē nuocū cu d-ra Lina fiica d-lui Petre sub. idem.

D. Vasile Georgescu funcționarū sub. Sf. Ștefan cu d-na Lina fiica d-lui N. Paseovsky sub. idem.

